

Daniel Kitabı - Numara Yüz Seksen

Roma, Makabiler ve Modern Zamanların Kehanet Bağlamındaki Kesişimi: Daniel'in Görümleri Üzerine Bir İnceleme

Jeff Pippenger
2024-04-10

Uriah Smith şöyle yazdı: “Roma, Tanrı’nın halkı olan Yahudilerle MÖ 162 yılında ittifak yoluyla bağlantı kurdu.” Modern tarihçilerin çoğu tarihi MÖ 161 olarak belirler ve Smith aynı kitapta iki kez MÖ 161’e atıfta bulunur. Benim kanaatimce, MÖ 162’ye yapılan bu atıf bir yazım hatasıdır.

“23. ve 24. ayetlerle, Yahudiler ile Romalılar arasındaki MÖ 161 tarihli ittifakın bu tarafına, Roma’nın evrensel hâkimiyeti elde etmiş olduğu zamana kadar getirilmiş bulunuyoruz.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

On birinci ve on ikinci ayetler, MÖ 217’de gerçekleşen Rafya Savaşı’ndaki zaferi ve sonrasını belirtir; bu savaş, Büyük Antiokhos III’ün liderliğindeki Seleukos İmparatorluğu ile Kral IV. Ptolemaios Filopator’un liderliğindeki Mısır’daki Ptolemaios Krallığı arasında yapılmıştır.

MÖ 200 yılında, on yedi yıl sonra meydana gelen Panium Savaşı, yine Seleukos Krallığı ile Ptolemaios Krallığı arasında gerçekleşti.

Makabiler İsyanı, MÖ 167 yılında başladı ve Seleukos İmparatorluğu’nun Yahudi dini uygulamalarını bastırma ve Yunan kültürünü dayatma girişimlerine karşı Yahudilerin isyanıydı.

Hanuka’da kutlanan tarihsel olay olan Kudüs’teki İkinci Tapınak’ın yeniden adanması, MÖ 164’te, yirmi üçüncü ayetteki “ittifak”tan üç yıl önce gerçekleşti. Bu olay, Tapınağı kirletmiş ve Yahudi dinî uygulamalarını yasaklamış olan kötü şöhretli IV. Antiohos Epiphanes’in komuta ettiği Seleukos İmparatorluğu kuvvetlerine karşı Makabilerin başarılı askerî seferinin ardından gerçekleşti. Hanuka ile anılan zaferden kısa süre sonra IV. Antiohos Epiphanes öldü ve bu, tarihte o noktadan itibaren Suriye gücünün gerilemeye başlamasını işaret eder.

MÖ 200 yılında (ki bu aynı zamanda Panium Savaşı’nın zamanıydı), Roma, ilk kez Daniel kitabının on birinci bölümündeki peygamberlik tarihine dahil oldu. Orada, görüşü teyit eden sembol bulunur. O tarihteki kasıtlı etkisi, perde arkasından ipleri elinde tutan bir kilisenin sembolü olan İzebel’in işini tanımlar. İzebel, kocası Ahab İlyas tarafından peygamberlerinin öldürüldüğünü seyrederken Samiriye’de evindeydi. Hirodiya, kızı Salome’nin Hiroses’i baştan çıkardığı Hiroses’in doğum günü şöleninde yoktu. Amerika Birleşik Devletleri’nin tarihinde, Sur’un fahişesiyle temsil edilen papalık, sembolik yetmiş yılın sonuna kadar unutulur. Sonra yeryüzünün krallarına aldatma şarkılarını söylemeye başlar. MÖ 200 yılı, on altıncı ayette temsil edildiği üzere, yakında çıkacak Pazar yasasından hemen önce, son günlerde krallara açıkça şarkı söylemeye başladığı zamanı simgeler.

MÖ 161–158 yıllarındaki Yahudilerin “ittifakı”ndan önce, Makabiler MÖ 164’te, Hanuka ile anıldığı üzere, tapınağı yeniden adadılar. Sonra, üç yıl sonra, hâlâ Suriyelilerle süren bir mücadele

içindeyken, Makabi Yahudileri destek için Roma'ya başvurular. O sırada kurulan Roma ile "ittifak", Tanrı'nın son günlerdeki peygamberlik öğrencileri için bir sınamaya hâline gelir.

Tarih, "ittifak"ın gerçekleştiği tarih olarak MÖ 161 yılını gösterir, ancak öncüler o tarihi MÖ 158 olarak belirtir. Miller mı haklıydı, yoksa modern tarihçiler mi? Miller, MÖ 158 yılına altı yüz altmış altı yıl (666) ekleyerek, "günlük"ün ortadan kaldırıldığı 508 yılına ulaştı. Ne kadar ararsanız arayın, MÖ 158 yılını Yahudiler ile Romalılar arasındaki ittifakın tarihi olarak destekleyecek bir tarihsel dayanak bulmak son derece zor, hatta imkânsız olacaktır.

On altıncı ayet Pazar yasasıdır; fakat o tarihten önce, görünümü tesis etmek üzere, MÖ 200 yılında Roma tarihe girer. Makabi isyanı MÖ 167 yılında Modein'de başladı ve nihayet MÖ 164 yılında tapınağı yeniden takdis ettiler. Ardından MÖ 161 yılından MÖ 158 yılına kadar Yahudiler Roma gücüyle bir antlaşmaya girdiler. MÖ 161'den MÖ 158'e kadar olan dönem, "ittifak"ın tesis edilmesi için gerekli olan bir zaman dilimini temsil eder. Bu anlayış, "ittifak"ı tarihçilerin tanıklığıyla uyumlu olarak teşhis etmekte, ayrıca Rab'bin eli tarafından yönlendirilmiş olan ve değiştirilmemesi gereken çizelgeyle de bağdaşmaktadır.

Tarihçilere göre, MÖ 2. yüzyılda Yahuda ve Roma gibi eski devletler arasındaki antlaşma müzakereleri, belirli koşullara, diplomatik protokollere ve güç dengelerine bağlı olarak değişiklik gösteriyordu. Genellikle süreç, taraflardan birinin diğeriyle bir antlaşma veya ittifak kurma isteğini dile getirmesiyle başlardı. Yahuda ile Roma örneğinde, Yahuda, resmi bir ittifak önermek için Roma ile temas kurdu.

Teklifi iletmek ve müzakereleri başlatmak için diplomatik kanallar kullanılacaktı. Bu, Roma'ya liderleri veya temsilcileriyle görüşmek üzere büyükelçiler ya da elçiler gönderilmesini gerektirirdi. Müzakereler başladıktan sonra, her iki taraf da önerilen antlaşmanın koşullarını tartışırdı. Bu, bir dizi toplantıyı, diplomatik mesaj alışverişlerini ve görüşmeleri kolaylaştırmak için aracılardan veya arabulucuların devreye girmesini içerebilirdi. Müzakereler sırasında, her taraf karşı tarafın önerdiği koşulları dikkate alır ve karşı öneriler sunabilir ya da bazı koşullarda değişiklik talep edebilirdi. Bu süreç, dikkatli değerlendirmeyi, danışmanlarla istişareyi ve önerilen antlaşmanın olası fayda ve sakıncalarının değerlendirilmesini içerebilirdi.

Eğer her iki taraf da antlaşmanın şartları üzerinde anlaşmaya varmış olsaydı, her iki tarafça üzerinde mutabık kalınan şart ve koşulları ana hatlarıyla ortaya koyan resmi belgeler hazırlanırdı. Ardından, antlaşmanın her bir ülkenin yetkili makamları tarafından onaylanması gerekirdi. Roma örneğinde bu, Senato'nun veya diğer yönetim organlarının onayını içerebilirdi. Benzer şekilde, Yahuda'da antlaşmanın muhtemelen liderlik veya yönetim konseyi tarafından onaylanması gerekirdi. Onaylandıktan sonra antlaşma yürürlüğe konulurdu ve her iki tarafın da hükümlerine uyması beklenirdi. Bu, antlaşmada belirtilen çeşitli işbirliği biçimlerini, karşılıklı savunma anlaşmalarını, ticari ilişkileri veya diğer diplomatik temas biçimlerini içerebilirdi.

MÖ ikinci yüzyılda, Yahudiye'den (Doğu Akdeniz bölgesinde yer alan) Roma'ya (İtalya'nın orta kesiminde yer alan) seyahat, özellikle antik ulaşım yöntemlerinin sınırlılıkları göz önüne alındığında, zorlu ve zaman alıcı bir uğraş olurdu. Yahudiye ile Roma arasındaki mesafe, izlenen belirli rotaya bağlı olarak yaklaşık 1.500–2.000 kilometredir (930–1.240 mil). Antik çağlarda deniz

yolculuğu genellikle kara yolculuğundan daha hızlı ve verimliydi, ancak deniz yolculuğu hâkim rüzgârlara bağlıydı. Yahudiye'deki bir limandan İtalya'daki bir limana (örneğin Roma'nın limanı Ostia'ya) gemiyle seyahat, rüzgâr koşulları, deniz akıntıları ve kullanılan tekne türü gibi etkenlere bağlı olarak birkaç hafta sürebilirdi.

Yahudiye'den Roma'ya karadan yapılan yolculuk daha yavaş ve daha zahmetli olurdu. Gezginler, dağlar, vadiler ve nehirler dahil çeşitli arazi türlerini aşmak ve eşkıyalar ile düşmanca bölgeler gibi engellerle baş etmek zorunda kalırlardı. Yaya ya da at arabasıyla yapılan yolculuğun birkaç ay sürebileceği tahmin edilirdi. Yolculuk süresi ayrıca yolların durumu, konaklama ve dinlenme noktalarının bulunabilirliği ve yol boyunca dinlenme ile yeniden ikmal ihtiyacı gibi etkenlerden de etkilenirdi.

Makabi Yahudileri Roma ile bir ittifak kurmaya çalıştıklarında, Roma'ya elçiler göndermeleri gerekirdi. Bu elçiler Roma yetkililerince kabul edildikten sonra bir müzakere dönemi olurdu. Elde kesin bir kayıt bulunmadığından, tarihsel olarak, antlaşma resmîyet kazandıktan sonra onay için Yahudiye'ye götürülmesi ve ardından muhtemelen Yahudilerin kabulünü teyit etmek üzere yeniden Roma'ya götürülmesi gerekirdi. O dönemde bir ittifakın kurulması sürecinin bir yıl içinde tamamlandığına inanmak neredeyse imkânsızdır; bu nedenle "ittifak"ın MÖ 161'den MÖ 158'e uzanan bir süreci temsil ettiği anlayışı, on altıncı ayetteki Pazar yasasına götüren tarihi belirleyen diğer peygamberlik çizgileriyle uyumludur.

Bütün tarihçilerin Makkabi Yahudileri tarafından başlatıldığı konusunda hemfikir olduğu bir "ittifak", MÖ 161 yılında Yahudiye'de başladı. Bunun amacı, Yahudilerin MÖ 167'de isyanları başladığından beri mücadele etmekte oldukları Suriyelilere karşı destek istemeleriydi. İsyân, bir Yahudi kâhini olan Mattathias'ın ve onun beş oğlunun, özellikle de Yahuda Makkabi'nin, Seleukos hükümdarı IV. Antiochus Epiphanes tarafından dayatılan Helenleştirme politikalarına karşı koyma çabalarıyla alevlendi. Bu politikalar, Yahudi dinî uygulamalarını bastırma ve Grek örf, âdet ve inançlarının benimsenmesini zorla kabul ettirme girişimlerini içeriyordu.

İsyânın fitilini ateşleyen olay, Modein köyünde Mattathias'ın bir Yunan tanrısına kurban sunma emrine uymayı reddetmesi oldu. "Modein" adı, İbranice "modi'a" kelimesinden türetilmiştir; bu kelime "bildirmek" ya da "itiraz etmek" anlamına gelir. Protestosu sırasında Mattathias, kurbanı sunmak üzere olan dinden dönmüş bir Yahudi'yi öldürdü ve kendisiyle oğulları dağlara kaçtı; bu, Seleukos kuvvetlerine karşı bir gerilla savaşı başlattı. Makabi İsyânı birkaç yıl sürdü; bu süre boyunca Makabiler, Seleukoslar ve onların müttefiklerine karşı sayısız savaşa girdiler. Sayıca ve teçhizat bakımından çok daha zayıf olmalarına rağmen, Makabiler bir dizi önemli zafer kazandılar.

Selevkos İmparatorluğu, Yunan dinini Yahudilere dayatmaya çalışıyordu ve Yunanlılar son günlerin küreselcilerini temsil etmektedir. Onların dini, hâlihazırda Amerika Birleşik Devletleri'ne ve dünyaya, bankacılık sisteminin küreselci güçleri, ana akım medya, eğitim merkezleri ve yasa dışı yabancılara zorla göç ettirilmesi yoluyla ulusal ayrımların yıkıma uğratılması tarafından dayatılmakta olan woke-izmde ifade bulmaktadır. Antiochus Epiphanes Yunan dinini Yahudilere dayatırken, onun çabalarıyla işbirliği yapan Yahudiler vardı. Makabiler, Yunan dinine karşı direnen bir tür mürtet Yahudiyi temsil etmektedir; fakat Yunan dininin uygulanmasını destekleyen

başka bir tür mürtet Yahudi de vardı.

On altıncı ayet, yakında gelecek Pazar yasasını ve ejderhanın, canavarın ve sahte peygamberin üçlü birliğini ifade eder. Bu anlatıdan önce on üçten on beşe kadar olan ayetler gelir; bu ayetlerde, kırkıncı ayetteki üç savaş, onuncu ayet (1989), on birinci ve on ikinci ayetler (Ukrayna savaşı) ve Panium Muharebesi bağlamında gerçekleşir. Panium Muharebesi, iki boynuzlu yeryüzü canavarının, küreselcinin dini ve siyasi felsefeleri karşısında üstün geldiği bir savaşı temsil eder.

O savaşta Amerika Birleşik Devletleri'nin son başkanı, on birinci ve on ikinci ayetlerde tasvir edilen Putin'in zaferinin ve müteakip çöküşünün ardından ortaya çıkan sonuçlarla başa çıkmak zorunda kalacaktır. Rusya'nın çöküşünün artçı etkilerini gidermek için NATO'yla ya da Birleşmiş Milletler'le bir ittifak kuracak ve o ittifakın seyri içinde Panium Muharebesi'nde Birleşmiş Milletler'le karşı karşıya gelecektir. Kırkıncı ayetin üçüncü savaşı, kırkıncı ayetin ilk savaşı gibi olacaktır. Sovyetler Birliği, Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomik ve askerî gücü karşısında çökerken, Birleşmiş Milletler'deki küreselciler, Sovyetler Birliği'ni reforme etmeye yönelik Gorbaçov'un çabalarının kilit bileşeni olan "perestroyka"yı tekrarlamak zorunda kalacak; her ne kadar bu çabalar nihayetinde Sovyet sisteminin çözülmesine ve Sovyetler Birliği'nin nihai dağılmasına katkıda bulunmuş olsa da.

Üçüncü savaş, birinci savaşla örneklendirilmektedir ve Reagan tarafından temsil edilen Trump, ekonomik ve askeri baskı yoluyla Birleşmiş Milletler'i "perestroika"ya, yani yeniden yapılanma ya da reform sürecine zorlayacaktır. Bu yeniden yapılanma, Amerika Birleşik Devletleri'ni on kralın sistemi, yani Birleşmiş Milletler'in başına yerleştirecektir. Savaşta papalık da o zaman tarih sahnesine çıkacak ve Trump'ın o sırada fethetmekte olduğu sistemin savunucusu olduğunu iddia edecektir.

Aynı tarihsel süreçte Trump, tıpkı Abraham Lincoln'ın yapmak zorunda kaldığı gibi, ele almak zorunda kalacağı, ülke içinde patlak verecek bir İç Savaşla karşı karşıya kalacak. Bu İç Savaş, Amerika Birleşik Devletleri içinde birbirine karşıt, dinden sapmış iki fraksiyon arasında yaşanacak. Bunlardan biri, woke'culuğun dinini ve felsefesini benimsemiş, her iki siyasi partide de bulunan ilerlemeci küreselciler tarafından temsil edilir. Diğer sınıf (MAGA'cılık) gerçek Protestanlar olduklarını iddia eder, ancak bu payeyi 1844'te kaybetmiştir.

Başkanın kanadı MAGA'cılıkla temsil edilir ve gerçek Protestanlığı ve Anayasayı savunduğu yönündeki yanıltıcı iddiaya dayanır. Woke'culuğun iddiası ise Toprak Ana dini, Yeni Çağ anlayışı ve Anayasanın kurucu babaların arkaik fikirlerine göre değil, toplumun mevcut norm ve koşullarına göre uygulanması gerektiği inancıdır.

Mattathias (Trump), ABD içindeki küreselci-ilerici Demokratların girişimlerini, MÖ 167'de Modein'de başlayan isyanla temsil edildiği üzere, sona erdirecektir. Trump daha sonra, Makabilerin tapınağı yeniden adadığı MÖ 164 yılındaki tarihi, Hanuka'nın kutlanmasıyla anıldığı gibi, tekrar edecektir. Ardından, MÖ 161'den 158'e uzanan dönemi temsil eden süreçte, Trump, dini güç ile siyasi güç arasındaki gayrimeşru ilişkiyi tanımlayan bir suret olan papalığın suretinin dikilmesi için nihai hamleyi başlatacaktır. MÖ 158'de, on altıncı ayette yer alan yakında gelecek Pazar yasasının yürürlüğe konulmasıyla, ittifak hayata geçirilecektir.

Daniel 11 önce Roma'nın siyasi olarak nasıl kontrolü ele aldığını belirler, sonra da Daniel aynı tarihi, Roma'nın Tanrı'nın halkıyla aynı tarihte nasıl muamele ettiğini belirleyen bir hatla tekrar eder ve genişletir. On altıncı ayetten on dokuzuncu ayete kadar, putperest Roma'nın dünyayı kontrol altına almasının önündeki üç engel ortaya konur. On altıncı ayette, Suriye MÖ 65'te putperest Roma tarafından fethedildi ve ardından Yahudiye MÖ 63'te Pompey tarafından fethedildi. On altıncı ayet, Roma'nın görkemli ülkede ne zaman duracağını belirler ve böyle yapmakla aynı bölümün kırk birinci ayetindeki Pazar yasasını tipolojik olarak örnekler.

Şunu belirtmek önemlidir ki, fetih MÖ 63'te [1863'e paralel], Kudüs'te yaşanan bir iç savaşın ortasında gerçekleşti. Uriah Smith şöyle dedi: "Pompey'in, Pontus kralı Mithridates'e karşı seferinden dönüşünde, Yahudiye'nin tacı için iki rakip, Hyrcanus ve Aristobulus, çekişiyordu."

"Hyrcanus" ve "Aristobulus" adlarının her ikisi de Grekçe kökenlidir ve özellikle Helenistik dönem ile Haşmonayim hanedanı sırasındaki Yahudi tarihi bağlamında tarihsel önem taşır. "Hyrcanus", Grekçe "Hurkanos" sözcüğünden türemiştir; bu sözcük de muhtemelen Farsçada "kurt" anlamına gelen "hurkan" kelimesinden kaynaklanmıştır. Hyrcanus, birkaç Haşmonayim hükümdarının taşıdığı bir isimdir. "Aristobulus" ise "en iyi danışman" veya "en iyi müşavir" anlamına gelir. Aristobulus da birkaç Haşmonayim hükümdarının taşıdığı başka bir isimdir. Hem "Hyrcanus" hem de "Aristobulus", Haşmonayim dönemi boyunca Yahudi tarihinde önemli şahsiyetlerle ilişkili adlardır. Bunlar, Yahuda'daki Haşmonayim Krallığı'nın yönetiminde ve genişlemesinde önemli roller oynayan hükümdarlardır. Mesih zamanında Haşmonayim krallığının peygamberlikteki soyundan gelenleri ve temsilcileri Ferisilerdir.

Pompey Kudüs'ü fethettiğinde, iki siyasi parti de kökenlerini MÖ 167'de Modein'de patlak veren isyan dönemine dayandırıyor. Pompey isyanın içine çekilince, Kudüs'ü ele geçirmeye karar verdi; Aristobulos'un siyasi partisi ona direnmeye, Hirkanus'un partisi ise Pompey'e kapıları açmaya karar verdi. Bunun üzerine Pompey Kudüs'e saldırıya geçti ve üç ay sonra Kudüs temelli olarak Roma'nın egemenliği altına girdi.

On dokuzuncu ayete gelindiğinde, üçüncü ve son engel olan Mısır, Roma tarafından ele geçirilmişti. Ardından, yirminci ayette, Daniel Roma'nın o tarihte Tanrı'nın halkıyla nasıl muamele edeceğini ortaya koymaya başlarken, Mesih'in doğumu belirtilir. Yirmi bir ve yirmi ikinci ayetlerde Mesih çarmıha gerilir. Yirmi üçüncü ayette ise, MÖ 161-158 yılları arasında başlayan ittifak, dönek Yahudilerin "Sezar'dan başka kralımız yok" diye ilan ettikleri çarmıha anlatan ayetlerin hemen ardından belirtilir. Grek din felsefesinin nüfuzuna direnmiş ve bu süreçte Roma ile kutsal olmayan bir ilişki kurmuş olan, Makabilerle temsil edilen dönek Yahudilerin hattı, bu kutsal olmayan ilişkinin meyvesinin bütünüyle açığa çıktığı çarmıhın tarihini belirten ayetin ardından gelir.

Şekinah, yetmiş yıllık esaretin ardından inşa edilen tapınağa asla geri dönmedi. Malaki tarafından ilan edilen son peygamberlik tanıklığı MÖ beşinci yüzyılın ortaları dolaylarında verildi. Makabiler küreselci Yunan etkisine karşı ayağa kalkmadan önce, yüzlerce yıl boyunca ne Tanrı'nın görünür bir varlığı olmuştu ne de herhangi bir peygamberlik tanıklığı. İsyanlarının başında, Ptolemy ile Kral Uzziah'ın kâhin rolünü üstlenip tapınakta sunu sunmaya yeltendikleri o

başkaldırımın aynısını gerçekleştirdiler.

Jonathan Apphus (Jonathan Makkabi olarak da bilinir), Makkabi İsyanı'nı başlatan Mattathias'ın oğullarından biriydi ve Seleukos İmparatorluğu'na karşı Yahudi ayaklanmasına önderlik etmede önemli bir rol oynadı. Kardeşi Judas Makkabi'nin savaşta ölümünden sonra, Jonathan Makkabi kuvvetlerinin önderliğini üstlendi. Askerî ve siyasî önderliğine ek olarak, Jonathan başkâhinlik görevini de üstlenerek Yahudi halkının ruhsal önderi olarak hizmet etti. Jonathan'ın hem önder hem de başkâhin olarak üstlendiği bu ikili görev, siyasî ve dinî otoritenin Haşmonay hanedanı içinde bir araya gelmesini sağlaması bakımından Yahudi tarihinde önemli bir gelişmeye işaret etti. Onun önderliği, Yahudi özerkliğinin güçlenmesine ve Yahudiye'de Haşmonay yönetiminin tesis edilmesine yardımcı oldu.

Batlamyus'un Raphia zaferinden sonra teşebbüs ettiği aynı günah, Makkabiler isyanının daha en başında işlendi. Bu, Kral Uzziya zamanında kâhinlerin karşı koyduğu günahın aynısıydı; ne var ki Makkabilerin Tanrı'nın mabedindeki hizmetleri savunma iddiası, kilise ile devletin birleşiminin sapkın ve asi bir tezahürüydü ve bu sıfatla, şimdi Biden'ın küreselci woke-izminin ilerleyişine karşı Trump'ı desteklemek üzere toparlanmakta olan döneç Protestanlığın isyanını simgelemektedir.

Kutsal Kitap, onları meyvelerinden tanıyacağınızı öğretir; Mesih zamanındaki Ferisîler ise Mattathias ile başlamış olan Haşmonayım hanedanının son kalıntılarıydı. Mattathias ve onun başlattığı isyan, tıpkı "Amerika'yı Yeniden Büyük Yap" kavramını destekleyen döneç Protestanların yaptığı gibi, Ferisîliğin meyvelerini verdi. Amerika, Anayasa'nın kilise ile devleti birbirinden ayrı tutacak şekilde anlaşıldığı dönemde büyüktü; fakat Hanuka bayramıyla anılan zaferin temsil ettiği sahte mucize sırasında, Pazar yasası hareketi açıkça ortaya çıkacaktır.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Şimdiye kadar, üçüncü meleğin mesajının hakikatlerini sunanlar çoğu kez basit birer felaket tellalı olarak görülmüştür. Amerika Birleşik Devletleri'nde dini hoşgörüsüzlüğün egemenliği ele geçireceğine, kilise ile devletin Tanrı'nın buyruklarını yerine getirenlere zulmetmek için birleşeceğine dair öngörülerini asılsız ve saçma ilan edilmiştir. Bu ülkenin, şimdiye dek olduğu gibi, din özgürlüğünün savunucusu olmaktan başka bir şeye asla dönüşmeyeceği güvenle ileri sürülmüştür. Ne var ki Pazar gününün tutulmasının zorla dayatılması meselesi geniş çapta hararetle tartışıldıkça, uzun zamandır kuşku duyulan ve inanılmayan olayın yaklaşmakta olduğu görülmekte, üçüncü mesaj ise daha önce sahip olamayacağı bir etki doğuracaktır.

Her kuşakta Tanrı, hem dünyadaki hem de kilisedeki günahı kınamaları için kullarını göndermiştir. Ama insanlar kendilerine tatlı sözler söylenmesini istiyor, katıksız, örtüsüz hakikat ise kabul görmüyor. Birçok reformcu, görevlerine başlarken, kilisenin ve ulusun günahlarını kınamada büyük bir ihtiyat göstermek üzere karar verdi. Arı bir Hristiyan yaşamının örneğiyle halkı Kutsal Kitap'ın öğretilerine geri döndürmeyi umuyorlardı. Ama Tanrı'nın Ruhu, İlyas'ın üzerine geldiği gibi onların üzerine de geldi; İlyas'ı nasıl kötü bir kralın ve dinden dönmüş bir halkın günahlarını kınamaya sevk ettiyse, onları da öyle yöneltti; Kutsal Kitap'ın yalın ifadelerini, sunmaktan çekindikleri öğretileri, vaaz etmekten kendilerini

alamadılar. Gerçeği ve canları tehdit eden tehlikeyi hararetle ilan etmeye itildiler. Rab'bin onlara verdiği sözleri, sonuçlarından korkmadan dile getirdiler ve halk uyarıyı işitmeye mecbur kaldı.

Böylece üçüncü meleğin mesajı ilan edilecek. En büyük güçle verilme zamanı geldiğinde Rab, kendilerini O'nun hizmetine adayanların zihinlerine yön vererek, alçakgönüllü araçlar aracılığıyla çalışacak. Emekçiler, eğitim kurumlarının verdiği öğretimden çok, Ruhunun meshedişiyle yeterli kılınacaklar. İman ve dua adamları, Tanrı'nın onlara verdiği sözleri ilan ederek, kutsal bir gayretle yola çıkmaya kendilerini mecbur hissedecekler. Babil'in günahları açığa çıkarılacak. Kilise uygulamalarının sivil otoriteyle dayatılmasının korkunç sonuçları, ruhcülüğün sızmaları, papalık gücünün sinsi fakat hızlı ilerleyişi—hepsinin maskesi düşürülecek. Bu ciddi uyarılarla halk sarsılacak. Böylesi sözleri hiç duymamış olan binlerce, on binlerce kişi kulak verecek. Şaşkınlık içinde, Babil'in kilise olduğu; hataları ve günahları nedeniyle, kendisine gökten gönderilen gerçeği reddettiği için düşmüş bulunduğu yönündeki tanıklığı işitirler. Halk, “Bunlar gerçekten böyle mi?” diye hararetle sorarak eski öğretmenlerine gittiğinde, din adamları korkularını yatıştırmak ve uyanan vicdanı susturmak için masallar anlatır, tatlı şeyler peygamberlik ederler. Ne var ki pek çoğu salt insan otoritesiyle yetinmeyi reddedip açık bir “Rab böyle diyor” talep ettiğinden, popüler din adamları, tıpkı eski zamanların Ferisileri gibi, otoriteleri sorgulanınca öfkeyle dolacak, mesajı Şeytan'dan gelme diye kınayacak ve günahı seven kalabalıkları onu ilan edenlere sövüp zulmetmeye kışkırtacaktır.

"Tartışma yeni alanlara genişledikçe ve halkın zihinleri Tanrı'nın çiğnenmiş yasasına çağrıldıkça, Şeytan harekete geçer. Mesaja eşlik eden güç, ona karşı çıkanları yalnızca daha da çileden çıkaracaktır. Din adamları, ışığın cemaatlerinin üzerine parlamasını engellemek için neredeyse insanüstü çabalar göstereceklerdir. Ellerindeki her yolla bu hayati meselelerin tartışılmasını bastırmaya çalışacaklardır. Kilise sivil iktidarın güçlü koluna başvurur ve bu işte papacılar ve Protestanlar birleşir. Pazar gününün zorunlu kılınması yönündeki hareket daha cüretkâr ve kararlı hâle geldikçe, yasa buyrukları tutanlara karşı kullanılacaktır. Onlar para cezaları ve hapisle tehdit edecek, bazılarının ise imanlarından vazgeçmeleri için teşvik olarak nüfuz sahibi makamlar ve başka ödüller ve ayrıcalıklar teklif edilecektir. Ama onların sarsılmaz yanıtı şudur: 'Tanrı'nın sözünden bize hatamızı gösterin'—benzer koşullarda Luther'in de dile getirdiği aynı talep. Mahkemeler önüne çıkarılanlar gerçeği güçlü bir biçimde savunurlar ve onları işitenlerden bazıları, Tanrı'nın bütün buyruklarını tutmaktan yana saf tutmaya karar verir. Böylece, aksi takdirde bu gerçeklerden hiçbir şey bilmeyecek olan binlerce kişinin önüne ışık getirilecektir." Büyük Mücadele, 605, 606.